

Arrest

nr. 144 127 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De verzoekende partij verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te Bipindi op 14 november 1975.

Op 11 oktober 2010 diende zij een asielaanvraag in.

Op 23 februari 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 67.526 van 26 september 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij weigerde en aldus het beroep verwierp.

Op 18 januari 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 26 oktober 2011 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 24 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 maart 2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 5 juni 2012 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 9 augustus 2012 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 93.757 van 17 december 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij weigerde en aldus het beroep verwierp.

Op 12 januari 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 8 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 6 augustus 2013 en 14 augustus 2013 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding de beslissing waarbij de voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard.

Op 31 maart 2014 meldde de verzoekende partij zich samen met mevrouw K. D. aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, in het kader van het afsluiten van een huwelijk.

Op 18 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 augustus 2013 en 14 augustus 2013 ongegrond werden verklaard.

Op diezelfde nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Eveneens op 18 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 25 juni 2014 verleende de procureur des Konings een negatief advies omtrent het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij en mevrouw K. D.

Eveneens op 25 juni 2014 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge tot weigering van het voorgenomen huwelijk. Tegen deze weigeringsbeslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, alsook een beroep tot nietigverklaring bij de Raad.

Op 28 juli 2014 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2015 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard.

Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 15 april 2015 werd het beroep van de verzoekende partij gegrond verklaard en werd de verzoekende partij gemachtigd om te huwen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand indien gewenst.

Op 20 april 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang daar de verzoekende partij onder een definitief inreisverbod staat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij *in casu* geen belang heeft bij de vordering omdat het haar, gelet op het inreisverbod van 18 juni 2014, dat haar ter kennis werd gebracht op 3 juli 2014, gedurende drie jaar verboden is om op het Schengengrondgebied te verblijven.

De vraag naar het belang komt dan ook neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoekende partij kan doen gelden waar zij schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met dwanguitvoering) terwijl zij onder een inreisverbod staat dat niet is opgeheven of opgeschort en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert in haar verzoekschrift, dit inreisverbod niet heeft aangevochten, zodat dit definitief is geworden.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging haar zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoekende partij heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De wettigheid van het inreisverbod staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt *in casu* tot 31 maart 2017.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Het blijkt dat de verzoekende partij met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met gedwongen grensleiding van 20 april 2015, een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van drie jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 3 juli 2014. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoekende partij zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks haar door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoekende geen wettig belang verschaffen nu de verzoekende partij geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 3 juli 2014 en zij evenmin een schending van het non-refoulement aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

Wat er ook van zij beroept de verzoekende partij zich in het kader van haar beroep op de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van

de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Wat de uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft stelt de Raad vast wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu voert de verzoekende partij aan dat zij een gezin vormt met mevrouw D.K. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot voltrekking van een huwelijk heeft ingediend met mevrouw D. K. en dat zij nog steeds wenst te huwen, alsook dat zij samenwoont met mevrouw D.K. *In casu* kan *prima facie* worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om aan te tonen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij nooit over enig verblijfsrecht heeft beschikt. Het verblijf op het grondgebied was steeds precair en aan de verzoekende partij werden verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht, welke zij steeds genegeerd heeft. Bovendien werd aan de verzoekende partij op 3 juli 2015 een inreisverbod betekend waaruit volgt dat zij niet toegelaten of gemachtigd kan worden tot een verblijf voor de duur van dit inreisverbod.

De bestreden beslissing stelt zodus op correcte wijze de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij vast.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing niet beschikte over enig verblijfsrecht in België dat haar feitelijk in staat stelde het gezinsleven in België te beleven. Bijgevolg is te dezen een situatie van eerste toegang, zoals hierboven besproken, aan de orde. Er is in deze stand van het geding derhalve geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij zodat artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet te dezen niet van toepassing is.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering

naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad dient erop te wijzen dat de hier voorliggende zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt, maar dat zij ook een zaak van immigratiecontrole en openbare orde betreft. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich op het ogenblik van de bestreden beslissing op illegale wijze op het grondgebied bevond en dat zij onder inreisverbod staat.

In casu blijkt dat de verzoekende partij haar gezinsleven tijdens haar illegaal verblijf heeft ontwikkeld. Beide partners wisten van meet af aan dat de kans er in bestond dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk zou moeten verlaten. Zoals reeds aangestipt heeft de verzoekende partij meermaals de bevelen om het grondgebied te verlaten genegeerd. Zij wist aldus dat haar verblijf in het land precair was en dat er ten allen tijde een einde aan kon worden gesteld. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan de verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen. De verzoekende partij voert geen echte hinderpalen aan waaruit blijkt dat zij haar gezinsleven niet zou kunnen verder zetten in haar land van herkomst. Zij stelt enkel dat huwen in Kameroen geen automatisme is omdat haar partner de Litouwse nationaliteit heeft. Met dit betoog maakt zij geenszins aannemelijk dat dit een onoverkomelijke hinderpaal is die haar belet om het thans bestaande gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Bovendien brengt zij geen enkel begin van bewijs aan van haar bewering, noch toont zij aan dat zij niet in het huwelijk zou kunnen treden met haar partner in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat *in casu* geen “fair balance” zou zijn nagestreefd met de thans bestreden beslissing. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren wordt door de verzoekende partij *prima facie* geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en deze van de Belgische Staat aangetoond. Er is dan ook in deze stand van het geding op het eerste gezicht geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) privé- en gezinsleven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij ook nog de schending van artikel 12 van het EVRM aanvoert, zijnde het recht om te huwen, kan zij evenmin worden gevolgd. Er moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (cf. ECRM, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X./Duitsland). De verzoekende partij brengt weliswaar elementen aan die toelaten te besluiten dat zij reeds stappen ondernam om effectief in het huwelijk te treden met D.K., doch brengt geen gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het niet mogelijk zou zijn om haar huwelijksplannen te verwezenlijken in haar land van herkomst. In die omstandigheden kan *prima facie* niet worden besloten dat artikel 12 van het EVRM werd geschonden.

De exceptie van de verwerende partij betreffende de niet-ontvankelijkheid van de vordering lijkt op het eerste gezicht gegrond te zijn, minstens dient vastgesteld te worden dat het middel niet ernstig is.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU